

Abstrakt

Funkce abstraktu

- shrnutí, souhrn nebo resumé článku, referátu
- stručné shrnutí obsahu
- na základě abstraktu se rozhodujeme, zda má smysl se seznámit s prací
- jde o zestručněnou verzi článku, knihy nebo přednášky

Typy abstraktu I

- **globální:** nesledují postup výkladu základního textu; a též
- **informativní neboli rematické:** sdělují i výsledky
- **tematické:** uvádějí témata práce, nikoli výsledky

Typy abstraktu II

Tematické abstrakty připomínají úvodní část textu, rematické abstrakty připomínají část závěrovou.

V přírodních vědách jsou žádoucí lineární rematické obsahy.

Slohové jevy I

Tento článek zkoumá/popisuje... *nebo*

Autor sleduje... *nebo*

V práci jsem se pokusila...

nebo nejlépe in medias res

Normovaná hustota podélného proudu...

V běžných přírodovědeckých člancích doporučuji posledně uvedený přístup.

Slohové jevy II

- ⌘ textová komprese a celková kondenzace
- ⌘ vyhýbáme se podrobnostem
- ⌘ vedlejší věty jsou nahrazeny jmennými výrazy, infinitivní nebo přechodníkovou konstrukcí
- ⌘ užívání složitějších podřadných souvětí
- ⌘ zkracování slov je nežádoucí

Zásady I

- Je to důležitá část práce. Píše se obvykle až nakonec, ale nikoli jen *pro forma*!
- Pište úsporně: je třeba vážit každé slovo.
- Neopakujte to, co je obecně známo.
- Nejsou-li jména organismů, s nimiž jste pracovali, v nadpisu, napište je do abstraktu.

Zásady II

- Popište stručně a věcně výsledky, pokud možnou použijte konkrétní význam.
- V abstraktu nesmí být navíc nic, co by nebylo ve vlastním textu práce.
- Délka bývá 150–250 slov.
- Čím je abstrakt kratší a věcnější, tím lépe.

K přečtení

- Čmejrková S., Daneš F. & Světlá J. (1999): Jak napsat odborný text. – Leda, Praha. [pp. 72–83]
- Šesták Z. (2000): Jak psát a přednášet o vědě. – Academia, Praha. [pp. 84–85 & 190–191]